

סולריום | נעמה עתי

**פעם חלם ג'ואנג דזה שהוא פרפר המתעופף ברפרוף כנפיים,
שמח בעצמו ועושה מה שליבו חפץ.
הוא לא ידע שהוא ג'ואנג דזה.
לפתע הקיץ משנתו וגילה שהוא ג'ואנג דזה.
שוב לא ידע אם הוא פרפר בחלומו של ג'ואנג דזה,
או ג'ואנג דזה בחלומו של פרפר.**

אין פה באמת חידה סבוכה, מכיוון שדי ברור שלפרפר אין יכולת המשגה, עולם רעיונות וידע מוקדם הנדרש כדי לחלום שהוא ג'ואנג דזה. ובכל זאת, הרגע הזה - מאית השנייה הזו שטרם התבהרות, הרף העין, כאשר החכם הסיני מהמאה הרביעית לפנה"ס לא יודע אם הוא הוויה חושבת מושא או מושא חושב הוויה - הוא בועה מושגית קפואה בזמן, שיש בכוחה ללמד אותנו משהו על ציור.

אני מתבונן בציורים כל חיי הבוגרים. אני מתבונן מקצועי בציורים. ולכן זה לא מפסיק להדהים אותי, שאני לא מתרגל אליהם, לא מפתח חסינות לכוחם. העבודות של נעמה עתי הצליחו להפתיע אותי וללמד אותי משהו חדש על ציור. כרגיל, ברגעים כאלו שבהם גוף עבודות מפתיע אותך ומלמד אותך משהו חדש, הידע החדש הזה מופיע אצלך כמשהו שתמיד ידעת איכשהו, רק לא ידעת שאתה יודע, והציורים עזרו לך לנסח את עצמך לעצמך.

הציור של עתי איננו נוף - אבל הוא בוודאי נוף מנטלי. הוא איננו דיוקן - אבל הוא בוודאי דיוקן הלכי נפש. הוא איננו טבע דומם - אבל הוא בוודאי דממה טבעית. Still life. חיים קפואים. הוא איננו סימבוליסטי, במובן שאין בו שימוש בסמלים מקובלים ומשותפים לביטוי רעיונות - אבל יש כאן סמלי-דמה; סמלים אידיויסינקרטיים של שפה פרטית; אוצר מילים בשפה שיש לה דוברת אחת. "אני מציירת בכל הסגנונות", היא אומרת לי.

כמו הפרפר של ג'ואנג דזה החולם את יוצרו, כך הציור של נעמה עתי מצייר אותה. זה ציור של קשב לפעולת הציור. היא מניחה כתם צבע ומאזינה לו. הוא אומר לה "אני גבוה מדי, כהה מדי, שימי לידי טפטוף, אני צריך משולש לידי". והיא מגיבה. היא משתנה. היא מצטיירת. כל האלמנטים שהיא מוסיפה ממשיכים לדבר אליה. עבורנו, הציור דומם. מאוזן. עבודה הוא אורגניזם חי, נושם. אלו הם ציורים אוטוביוגרפיים. יש בהם איכות כישופית מופלאה. אתה מתבונן בציור כמו במשהו ההולך ונוצר לנגד עיניך: תמיד מתהווה, אף פעם לא הווה. קראתי פעם על ציירי זן במזרח אסיה המציירים באוויר אותו ציור כמה שנים, לפני שהם מבצעים אותו במכחול על נייר: עתי שומרת בציור שלה משהו מציור האוויר הזה.

כל ציור נולד עם ההיגיון הפנימי שיכתיב את מסע חייו. כמו סיפור של קפקא, שהמשפט הראשון שלו מקפל בתוכו את כולו. העולם מלא בציירים מעולים, מיומנים, וירטואוזיים, חכמים למכביר, שהפגם הבלתי נסלח של יצירתם הוא הבגידה שלהם במשיחת המכחול הראשונה, המקפלת כמו בקידוד די-אן-איי את ההיגיון הפנימי של הציור. בכישרונם, בידע הטכני שלהם, בחוכמתם, הם בוגדים בציור, כופים עליו את רצונם. נעמה עתי היא ציירת מרגשת, בדיוק משום שהיא מקריבה הכול עבור נאמנות להיגיון הפנימי הזה.

עתי היא ציירת אנטי-אידיאליסטית. שום דבר אינו מיופה בעבודות האלו. היא ציירת אנטי-מושגית: רעיונות לא נכנסים לציורים האלו. היא מפנה את גבה לעולם שבחוץ ומישירה מבט אל העולם שבפנים. היא חולמת את הציור, וכשהיא מתעוררת היא איננה בטוחה אם היא נעמה שחלמה ציור או ציור שחלם שהוא נעמה; ופה, בבועה השקופה, העתיקה, הקפואה בנצח הזה, פה אנחנו עומדים. הצופים. ומקבלים הצצה לשירה הזו, שנולדה מלחשים וקמה לחיים כציור במאה ה-21.

9

SOLARIUM

SOLARIUM

SOLARIUM

SOLARIUM

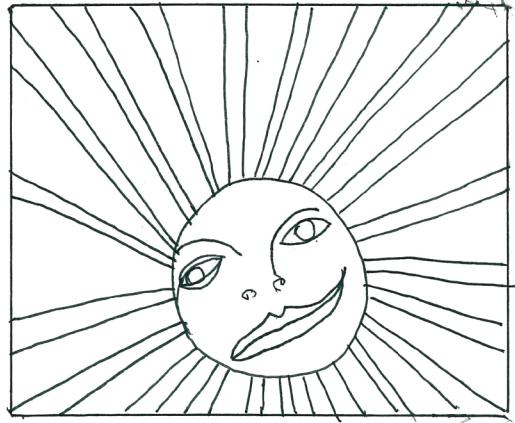
SOLARIUM

SOLARIUM

SOLARIUM

SOLARIUM

SOLARIUM

SOLARIUM

SOLARIUM

Handwritten signature or scribble at the bottom of the page.